

Reisverslag 2008 12 Mauritanië Sahara.

We trekken dagen door de spaarzaam bewoonde Sahara, waar groepen (ex)slaven wonen.

We trekken over de ene zandheuvel na de andere, trotseren brokken gesteente die uit het zand te voorschijn komen. Soms zijn de zandheuvels te zacht en zitten we vast. Dat betekent terug en langs een andere kant opnieuw proberen. Soms kom je wat kamelen tegen met of zonder hun begeleiders. Dit is geen Parijs Dakar route, er rijden geen trucks voor pech onderweg. Geen trucks met extra water en diesel, trucks met voedsel of medische verzorging. Er vliegen 's avonds geen helikopters om te kijken of er misschien auto's zijn verdwaald. Er is geen radio om hulp op te roepen. Er is hitte, zand, wind en stof.

Dit wordt een kort verslag. Niet omdat er niets te vertellen is, maar omdat het zo schrijnend en zo onvoorstelbaar is. Ik niet weet hoe het op papier te zetten, omdat het ongeloofwaardig lijkt.

De mensen leven hun leven omdat er geen ander leven mogelijk is.

Zij hebben geen bezit, ze zijn bezit.

Er is geen oorlog, geen geweld, geen agressie.

Maar ook geen rechten.

Ben je niet sterk, dan ga je dood. Zand erover.

Geen ander bezit dan hun leven en de kleding (vodden) die zij dragen.

Het is hard werken maar geen vergoeding.

Er is enorme hitte maar nauwelijks water.

De nachten zijn koud, maar er is weinig bescherming.

Er is honger maar niet voldoende voedsel.

De hitte is soms ondraaglijk, maar de bescherming is een hut van vodden en gras.

Er zijn veel zieken maar geen gezondheidszorg.

Er zijn veel baby's maar weinig groeien op.

Er is geen onderwijs.

De vrouwen zijn enorm moedig. Zij zorgen hard voor hun kinderen en elkaar.

De omgangsvormen zijn ruw. Er is geen tijd voor zachtzinnigheid, toch spreekt overal liefde uit. Liefde voor de kinderen. Liefde voor elkaar, de natuur, het leven.

